

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného AK Pekár s. r. o., Kukučínova 24, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Bernard Pekár, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 125/2016 a jeho uznesením z 3. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 125/2016 a jeho uznesením z 3. januára

2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ zároveň žiada o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

2. Porušenie uvedených práv sťažovateľ odôvodňuje tým, že v konaní pred krajským súdom rozhodovali zaujatí sudcovia, a to JUDr. Juraj Babjak a JUDr. Ján Deák, ktorí mali pomer k prerokúvanej veci. Uvedený pomer k veci sťažovateľ odvodzuje zo skutočnosti, že títo sudcovia boli členmi senátu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu vydanému vo veci samej. Vzhľadom na to, že odvolací súd toto odvolanie zamietol, a teda uvedení členovia odvolacieho senátu boli toho názoru, že sa sťažovateľ dopustil skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, je možné dôvodne pochybovať o nezaujatosti uvedených sudcov pri rozhodovaní o povolení obnovy konania. Zaujatosť členov rozhodujúceho senátu ďalej sťažovateľ dokladá tým, že v napadnutom uznesení poukazujú na dôkazy, ktoré súdy v trestnom konaní nevykonali, čím prekročili svoju právomoc. Táto skutočnosť má podľa sťažovateľa za následok arbitrárnosť rozhodnutia, čo dokazuje zaujatosť členov rozhodujúceho senátu.

3. Sťažovateľ preto žiada vydať tento nález:

„Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tos/125/2016 a jeho uznesením sp. zn. 5Tos/125/2016 zo dňa 03.01.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/125/2016 zo dňa 03.01.2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania, do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

7. Ústavný súd konštatuje, že o obsahovo obdobnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol svojím uznesením sp. zn. II. ÚS 95/2017 z 9. februára 2017, pričom táto skoršia sťažnosť sa týkala tej istej veci, t. j. namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 125/2016 a jeho uznesením z 3. januára 2017. Ústavný súd v uvedenom konaní preskúmal napadnuté rozhodnutie z pohľadu námietky zaujatosti rozhodujúceho senátu, pričom dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, keď konštatoval okrem iného, že nezistil nič, „čo by nasvedčovalo zaujatosti rozhodujúceho senátu“, a že „(n)ázor sťažnostného súdu, podľa ktorého neboli splnené podmienky obnovy konania, je náležité odôvodnený a nevykazuje žiadne známky svojvôle“.

8. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde (porov. I. ÚS 37/05). Nejde o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda rovnaký postup a rovnaké rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť preto vytvára prekážku veci rozhodnutej, a je teda dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť.

9. Keďže ústavný súd po posúdení obsahu sťažnosti dospel k záveru, že predmetná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo ju potrebné ako neprípustný návrh odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde. S ohľadom na výsledok konania o ústavnej sťažnosti ústavný súd samostatne nerozhodoval o návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017